

ת"פ 21560/11/12 - מדינת ישראל נגד מיטל לסרי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 21560-11-12 מדינת ישראל נ' לסרי

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מיטל לסרי

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד עליזה שירן

ב"כ הנאשמת: עו"ד יזהר קונפורטי

גזר דין

רקע

1. הנאשמת הורשעה בהתאם להודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות ובאישומים, כמפורט להלן:

באישום השני:

א. **כניסה והתפרצות למקום מגורים**, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 405 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

ב. **גניבת כרטיס חיוב**, לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986 (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**").

ג. **הונאה בכרטיס חיוב**, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, ביחד עם סעיף 25 לחוק.

באישום השלישי:

א. **כניסה והתפרצות למקום מגורים**, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 405 לחוק.

באישום הרביעי:

א. **כניסה והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים או תפילה**, לפי סעיף 407(א) לחוק.

2. הנאשמת אף הודתה בעובדות כתב האישום בת"פ 11141-11-12 (להלן: "**התיק המצורף**") אשר צורף לתיק זה, והורשעה בעבירות הבאות:

- א. **התפרצות לבית מגורים**, לפי סעיף 406 לחוק.
- ב. **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק.
- ג. **הונאה בכרטיס חיוב**, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב.
- ד. **זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה**, לפי סעיף 418 אמצע לחוק.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, החל מגיל 6 ועד גיל 18 התגוררה הנאשמת בבית אומנה בקיבוץ. מר גיל אמיר, הינו אב האומנה. בהגיעה לגיל 18 עזבה את בית האומנה ונהגה לבקר בו. בסמוך למועדים הרלוונטיים לכתב האישום, יצרה הנאשמת קשר עם גיל אמיר, שמסר לה כי איש לא ישהה בבית האומנה במהלך סוף השבוע, מיום 5.7.12 ועד ליום 7.7.12. במועדים אלו הגיעה הנאשמת יחד עם שתי חברותיה לבית האומנה.

לפי המתואר באישום השני, בין התאריכים 6.7.12-7.7.12 פרצה הנאשמת לבית המתלוננים, שהינם הוריו של מר גיל אמיר, בכך שפתחה את דלת הבית הנעולה באמצעות מפתח שהיה חבוי מחוץ לבית. בהמשך, פתחה ארונות ומגירות בחדרי הבית ונטלה רכוש השייך למתלוננים בשווי כולל של 6,890 ₪. בין הרכוש שגנבה נמנים שלוש שרשראות זהב, שרשרת מוזהבת עם אבני חן, טבעת נישואין, שני שעוני יד מזהב, סיכה מוזהבת, כסף מזומן, צרור מפתחות וכרטיס אשראי. ביום 7.7.12 נחסם כרטיס האשראי לשימוש, לאחר שבוצעו בו 25 עסקאות בסך כולל של 7,710 ₪.

על-פי המתואר באישום השלישי, בין התאריכים 6-7.7.12, פרצה הנאשמת לביתה של אסתר פרושר (להלן: "**המתלוננת**"), בכך שנכנסה דרך חלון השירותים, סמוך לדלת הכניסה, קרעה את רשת החלון ודחפה את החלון עד אשר נפל פנימה. זאת לאחר ניסיון לפתוח את דלת הכניסה שהיתה נעולה. לאחר מכן, נטלה הנאשמת רכוש מבית המתלוננת בסך כולל של 12,078 ₪. בין הרכוש שנגנב נמנים שני שעונים, שתי טבעות זהב, שרשרת זהב, ארבעה תליוני זהב ועוד.

על-פי המתואר באישום הרביעי, בין התאריכים 6-7.7.12, פרצה הנאשמת למשרדו של אוריאל אמיר, אביו של מר גיל אמיר, בכך שפתחה את דלת בית העסק באמצעות מפתח שאותו גנבה כמפורט באישום השני. הנאשמת פתחה את מגירות וארונות המשרד, אולם לא גנבה דבר.

3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום של התיק המצורף, בתאריך 2.11.12 בסמוך לשעה 18:00, הגיעו הנאשמת ונאשם 1 לדירת המתלוננים. נאשם 1 קרע את רשת חלון השירותים שהוצב בסמוך לכניסה לדירה, הרים את הנאשמת והכניסה אל חדר השירותים דרך החלון. לאחר כניסתה, פתחה הנאשמת את הדלת הראשית ואפשרה את כניסתו של הנאשם 1. הנאשמים גנבו מהדירה כרטיס אשראי, 400 ₪ במזומן, מטען למכשיר נייד, תכשיטים, רישיון נהיגה ותעודת זהות. בהמשך, נסעו הנאשמים לסניף "YELLOW" ורכשו מוצרים באמצעות כרטיס האשראי הגנוב בשווי של 452 ₪. ביום 3.11.12 ביצעו הנאשמים רכישות נוספות עם כרטיס האשראי הגנוב. באותן נסיבות, הנאשמת גזרה את תמונתה מתעודת הזהות שלה, במטרה להדביקה על גבי תעודת הזהות אשר גנבה, וזאת כדי להקל על ביצוע הרכישות באמצעות כרטיס האשראי הגנוב.

4. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשמת הודתה והורשעה בכתב אישום מתוקן. סוכם כי הנאשמת תשלח לקבלת תסקיר שירות מבחן. הצדדים יטענו באופן חופשי לעונש.

תסקירי שירות המבחן

5. בעניינה של הנאשמת הוגשו שלושה תסקירים. בתסקיר מיום 1.12.13 עולה כי הנאשמת ילידת 1990, גדלה בראשית חייה בתנאי עזובה רגשית והזנחה, כאשר נולדה להורים מכורים לסמים, שהתקשו להוות עבורה מקור להתקשרות יציבה ובטוחה. נולדה עם תסמונת גמילה להורים מכורים לסמים, בגיל 4 התייתמה מאמה. אביה ריצה מספר עונשי מאסר ממושכים. הקשר עמו היה מינורי ובלתי יציב. בילדותה סבלה מטראומות רגשיות קשות. נסיבות חייה פגעו במהלך התפתחותה התקין, וביכולתה לתת כיום אמון, לבסס מערכות יחסים יציבות. לאחר מות אמה גדלה אצל סבה וסבתה, ובגיל 6 הועברה למשפחת אומנה בקיבוץ, אשר היוותה עבורה מקור לביטחון וליציבות. הוריה האומנים השקיעו בגידולה והעניקו מענה לצרכיה ולחסכיה השונים. עם זאת, סבלה באותה עת מבעיות התנהגותיות קשות ומקשיי השתלבות במסגרות חינוכיות. הנאשמת לא גויסה לצבא על רקע אי התאמה. בגיל 20 עברה להתגורר במרכז הארץ והתחברה עם צעירים המעורבים בעבירות גניבה והתפרצות. להתרשמות שירות המבחן, נסיבות חייה פגעו במהלך התפתחותה וביכולתה לתת אמון, ולבסס מערכות יחסים יציבות ובטוחות. אובחנה כבעלת קשיי קשב וריכוז, ומגלה קושי בהסתגלות למסגרות נורמטיביות. מונעת מתוך תמריץ רגעי, ללא שיקול דעת ובחינת השלכות מעשיה. עם זאת, לנוכח ההליך הפלילי שמתנהל בעניינה, מעוניינת לבצע ניסיון לשינוי ושיקום חייה. הנאשמת נטלה אחריות מלאה על ביצוע העבירות המיוחסות לה. הביעה בוושה וחרטה, בייחוד לנוכח העובדה שמדובר במשפחתה האומנת. שירות המבחן התרשם כי ניהלה אורח חיים עברייני, ללא פיקוח וללא גבולות, כאשר פעלה מתוך לחץ חברתי ורצון לחוש שייכות. לפיכך, הומלץ על השתלבותה בהליך טיפולי, לנוכח מצבה הרגיש והסיכון להמשך התדרדרותה.

6. מתסקיר שנערך ביום 6.3.14 עולה כי הנאשמת החלה בהליך טיפול פרטני. היא הביעה רצון להשתלב בהליך הטיפולי, אולם התקשתה בהצבת יעדים אישיים בטיפול. נמנעה מעימות עם הקשיים בחייה ובאישיותה, ועסקה באינטנסיביות בריצוי וגיוס אחרים לצרכיה. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת נוטה להסתיר מידע לגבי עצמה, ומתקשה להכיר בפגיעתה באחרים ובסביבתה. יחד עם זאת, חל שינוי מסוים בגישתה, היא הצליחה לשתף יותר על מצבה האישי ועל משפחת האומנה בה פגעה. חווה קשיים משמעותיים ביחסי קרבה ואמון וסביבת תחושות של קרבה וקיפוח. יתכן כי אלו חלק מהגורמים לביצוע העבירות. משפחת האומנה הביעה תחושות כאב ודאגה לנאשמת. הומלץ על המשך טיפול פרטני, כדי לאפשר את שילובה בהליך קבוצתי בהמשך.

7. מתסקיר שנערך ביום 1.5.14 עולה כי המפגשים האישיים עם הנאשמת נמשכו, כאשר היא הגיעה בקביעות, שיתפה פעולה והשקיעה מאמץ כדי להעמיק בתכנים הקשורים, בין היתר, למאפייני חייה המוקדמים, וכן ביחסים עם משפחת האומנה טרם ביצוע העבירות וכיום. נמצא כי ככל שעובר הזמן, חל שיפור ביכולת של הנאשמת לבטא עצמה באופן אותנטי יותר. להתרשמות שירות המבחן, מעצרה הממושך וההליכים המשפטיים המתנהלים נגדה, מהווים עבורה גבול ברור ומוחשי להתנהגות. עם זאת, היא עדיין זקוקה לליווי והכוונה מצד גורמי טיפול וסמכות. לפיכך, הומלץ על צו מבחן למשך שנה, מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלוננים.

ראיות לעונש

8. עדותו של מר גיל אמיר - לדבריו, הנאשמת השתלבה במשפחת האומנה מגיל 6 בשל נסיבות טרגיות. היה ניסיון להעניק לה את המרב, אולם על אף הניסיונות הרבים, היא עדיין חוותה קשיים בלימודים ובהשתלבות בבית הספר. חשה לחץ מהסביבה הקיבוצית, וניכר קושי במציאת מסגרת לימודית מתאימה עבורה. לבסוף השתלבה בבית ספר שבו לומדים תלמידים אשר נפלטו ממסגרות חינוך אחרות. במסגרת זו נחשפה לנורמות שוליות ולא התמקדה בלימודים. על אף ניסיונותיה בשיקום חייה, הרקע ממנו באה לא הניח לה. לפני כשנתיים הגיעה אל הקיבוץ ביחד עם חברים בליל שבת. הקיבוץ הינו דתי, ונראה כי מטרת הנאשמת היתה להפגין נוכחות ולא להתחבא ולגנוב. כניסתה לבית האומנה אינה נחשבת לפריצה, לנוכח היותה בת בית. לדבריו, המשפחה נפגעה מאד ממעשי הנאשמת, והיה נתק לתקופה, ובהמשך הקשר עמה חודש. משפחת האומנה כעסה על הנאשמת, אולם לאחר שהייתה במעצר, המשפחה הבינה את אשר עובר עליה, והחלה לתמוך בה ולעמוד לצידה. הנאשמת הביעה חרטה בפני משפחת האומנה ובפני

משפחה נוספת בקיבוץ אליה פרצה. שתי המשפחות מתנגדות לענישת הנאשמת, ומעוניינות בשיקומה ובשילובה במסגרת נורמטיבית. עבודות שירות יהוו לנאשמת מסגרת מחייבת אשר תכניס אותה לתלם. לדבריו, הנאשמת מבינה את הפסול במעשיה, ומעוניינת בשיקום חייה.

9. העד הגיש שני מכתבים מאת המתלוננים בתיק. האחד נכתב על ידי אמו של העד (נ/1), והשני נכתב על ידי המשפחה הנוספת בקיבוץ (נ/2). במכתבים ניכר כי המשפחות מוחלות לנאשמת על מעשיה הקשים ומעוניינות בשיקומה.

טיעוני הצדדים

10. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד רחל אוליביה-תמם, הנאשמת ילידת 1990 הודתה והורשעה בביצוע העבירות לפי כתב האישום המתוקן והתיק המצורף. מדובר בצבר רב של עבירות רכוש חמורות, אשר פוגעות בערכים החברתיים המוגנים של הזכות לקניין, הזכות לפרטיות ושמירה על ביטחון הציבור. הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית, כאשר אין מדובר מעידה חד פעמית, ואף ישנה פגיעה במקורביה של הנאשמת. כמו כן, יש ליתן משקל לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה וביניהן, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה כגון, אלימות; הנזק הממוני שנגרם למתלוננים; הרצידיביזם של הנאשמת והתכנון המקדים. לנאשמת נסיבות חיים קשות, אולם לא נעשה שינוי ממשי מבחינה טיפולית ולכן קשה להתמקד בשיקומה. ניכר כי יש מאמץ ושיתוף פעולה מצד הנאשמת, אולם טרם נעשה שינוי משמעותי. מתחם העונש ההולם בינו החל מ- 12 חודשי מאסר בפועל ועד ל- 24 חודשים. אין כל סיבה לסטות לקולא ממתחם הענישה, היות שאין הלימה בין ענישה מקלה לבין שיקום משמעותי וממשי. לא די בתחילתו של הליך שיקומי כדי לסטות מן המתחם, וכן אין מקום לענישה מגדרית מקלה. לעניין מכתבי ההתנצלות של הנאשמת, החרטה נעשתה לאחר זמן רב בלבד, וכן אין מידע על אודות תוכן המכתב. המאשימה עתרה להשית על הנאשמת עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית, מאסר מותנה, קנס כספי ופיצוי למתלוננים.

11. לטענת ב"כ הנאשמת, עו"ד יזהר קונפורטי, הנאשמת חוותה קשיים החל משלב מעצרה, כאשר ניכר מהליכים מוקדמים כי אינה מתאימה לשהייה במעצר מלא, והיו מאמצים רבים למציאת חלופת מעצר. מזה זמן רב שוהה במעצר בית. עם שילובה בהליך הטיפולי במסגרת שירות המבחן, ניכר כי חל שינוי משמעותי. מדובר בתיק חריג עם נסיבות לא שגרתיות. אין ספק כי יש לשים דגש לנסיבות דנן וכן להיות הנאשמת אישה. המניע לביצוע עבירות התפרצות ורכוש של בגירה צעירה, ילדותית, עם עיכוב התפתחות, הינו שונה בתכלית מזה של גבר. העבירות נעשו על רקע קשיים כלכליים וחיפוש אחר שייכות. העבירות נשוא התיק העיקרי מהוות מעשה אחד רציף שנעשה בקיבוץ בזמן מוגדר. הפריצה לבית של משפחה האומנה אינה מהווה נסיבה לחומרה, כי אם יש להביט מעבר ולהבין את המניע למעשי הנאשמת.

לעניין הנזק הצפוי מביצוע העבירה, במקרה דנן הנאשמת ידעה שהמשפחה לא תהא בבית ולכן, הנזק הצפוי הינו כלכלי בלבד. בשל גילה של הנאשמת וחוסר בשלמותה, ניכר כי אין ביכולתה להבין את משמעות מעשיה והשלכותיהן. היבט זה מהווה שיקול בענישה, כפי שמורה החוק. הטלת עונש מאסר בפועל לרציו מאחורי סורג ובריח, תפגע באופן משמעותי בנאשמת ותוביל להתדרדרותה. כמו כן, תהא בכך משום פגיעה ניכרת לסבתה המבוגרת, אשר דואגת לנאשמת וחרדה לגורלה. לנאשמת אף נגרמו נזקים קשים מביצוע העבירה, כאשר משפחת האומנה הפנתה לה עורף, חירותה נשללה, היא שהתה כחודשיים וחצי במעצר מלא ומאז שוהה במעצר בית. הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה, כבר בחקירת המשטרה. מאז היא פועלת לשיקומה וזאת מתבטא, בין היתר, בשליחת מכתבי התנצלות ובשיתוף פעולה בהליך הטיפולי, כמפורט בתסקירי שירות המבחן. הנאשמת נעדרת עבר פלילי ובעלת נסיבות חיים קשות אשר לא ניתן להתעלם מהן. ב"כ הנאשמת עתר לקבל את המלצת שירות המבחן, ולהשית על הנאשמת עונש מאסר בפועל לרציו בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, צו מבחן, קנס כספי ופיצוי למתלוננים.

12. הנאשמת הביע חרטה על ביצוע העבירות וביקשה סיוע.

דין

13. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי יש לגזור על הנאשמת מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נלווים.

14. במקרה דנן כתב האישום בתיק המקורי מתאר שלושה אירועים שונים הגם שהם בסמיכות זמנים זה לזה. כתב האישום המצורף מתאר אירוע נפרד. מכאן שיש לקבוע בגין מתחמי עונש הולם נפרדים, גם אם זהים, לכל אירוע בנפרד.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. במקרה דנן, **הערכים החברתיים אשר נפגעו מעבירות ההתפרצות והגניבה** הינם הזכות לקניין והזכות לפרטיות ולתחושת בטחון. כמו כן, הערכים אשר נפגעו מביצוע העבירות הקשורות **לגניבת כרטיס האשראי** הינם הגנה על רכוש הפרט, וכן הגנה על הפעילות העסקית התקינה בכרטיסי אשראי.

17. בחינת **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה משמעותית. הנאשמת פרצה לבית הוריו של אבי משפחת האומנה ולשכני משפחת האומנה. מדובר במשפחה אשר גידלה את הנאשמת מגיל 6 והעניקה לה ביטחון, תמיכה ויציבות, ומכאן שמדובר במעשים בזויים ונקלים.

18. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירות של התפרצות לבתים, מעלה כי ככלל מוטלים על נאשמים מאסרים ממושכים לריצוי מאחורי סורג ובריא.

19. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. **התכונן שקדם לביצוע העבירה**; בתיק העיקרי נראה כי היה תכנון מקדים לנוכח שיחת הטלפון של המתלוננת עם מר גיל אמיר, והידיעה כי איש לא יהיה בבית. יחד עם זאת, מתיאור הדברים, כפי שנמסר על ידי מר גיל אמיר (עמ' 18, ש' 10-12), לא ניתן לשלול את האפשרות שמדובר במעשים ספונטניים, אשר נובעים אף מאימפולסיביות אשר מאפיינת את הנאשמת.

ב. **חלקה היחסי של הנאשמת בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשמת בביצוע העבירה**; בתיק המצורף הנאשמת ביצעה את העבירות ביחד עם נאשם 1. השניים פרצו יחד לדירת המגורים וביצעו את העבירות האמורות.

ג. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה**; בתיק העיקרי הרי שהנזק הצפוי הינו כלכלי בלבד, לנוכח המידע המקדים שקיבלה הנאשמת בדבר היעדרותה של המשפחה מן הבית. לעומת זאת, בתיק המצורף היה אף פוטנציאל למעשה אלימות, לנוכח הפריצה לבית מגורים שאינו מוכר לנאשמת, וכן הימצאותה עם נאשם 1.

ד. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; הנאשמת גרמה לנזקים ממוניים, וכן גרמה לעוגמת נפש למתלוננים, בשני התיקים.

ה. **הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירה**; כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן ומעדותו של מר גיל אמיר, נראה כי הרקע לביצוע המעשים טמון בקשיים אישיים של הנאשמת, בחוויות הקשות שאותן עברה ובחבירתה לחברה שולית.

20. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו, לכל אירוע של התפרצות, החל משמונה חודשי מאסר בפועל ועד לשנתיים מאסר בפועל.

שיקום - סטייה מן המתחם

21. תיקון 113 לחוק העונשין, בסעיף 40 ד' (א) קובע כדלקמן:

"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969".

לעניין זה קבע בית המשפט העליון על ידי כב' השופט ח' מלצר ברע"פ 262/14 **נאשף נ' מדינת ישראל** (22.1.14):

"...בהקשר זה אני מוצא לנכון להעיר עוד כי שיקולי שיקום הם, אמנם, בעלי מעמד חשוב עת מאזן בית המשפט בין שיקולי הענישה, הגמול וההרתעה, במלאכת גזירת הדין. במקרים שבהם נרתם הנאשם להליך שיקומי, או מראה נכונות כנה לעשות כן - עשויים שיקולי השיקום אף לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול (ראו: דברי חברי, השופט א' שהם, ב-רע"פ 3711/13 **הושיאר נ' מדינת ישראל** (16.7.2013)). ואולם, ההתחשבות בשיקולים אלה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט והיא איננה בגדר חובה, גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין. בית המשפט יטה לבכר את שיקולי שיקומו של הנאשם על פני שיקולים אחרים כאשר הוא משתכנע כי הנאשם השתקם ושינה את דרכו, או כי קיים סיכוי ממשי לשיקומו, וכך הוא "במקום שבו נראה כעקבי הליך השיקום שבו מצוי המבקש-המערער" (ראו: רע"פ 8665/12 **ברהנה נ' מדינת ישראל** (2.5.2013)) - ואילו השמתו של הנידון מאחורי סורג ובריאח עלולה לאיין את ההליך השיקומי, או לפגוע בו באופן ניכר."

22. במקרה דנן, **השיקול השיקומי** הינו בעל משקל משמעותי, לנוכח נסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, רצון המתלוננים בשיקומה וההליך הטיפולי בו נוטלת חלק, והוא מצדיק סטייה מן המתחם לקולא. סבורני כי הנאשמת, אשר בילדותה סבלה מטראומות מפגיעות רגשיות, ולאחר מכן עברה למשפחת האומנה, שם זכתה לחום ותמיכה, סתה לאחרונה מדרך הישר, ואולם לאור האמור בתסקירי שירות המבחן, ולאור דברי אב האומנה, הרי שקיים סיכוי סביר שהנאשמת תשתקם, ותוכל לשוב לדרך אשר התוותה עבורה משפחת האומנה.

כפי שעולה מן התסקירים, הנאשמת נולדה עם תסמונת גמילה, התייתמה מאמה בגיל 4, כאשר אביה נכנס ויוצא מבתי כלא ומוסדות גמילה מסמים. גדלה בתנאי עזובה רגשית קשה, תוך חווית נטישה של הוריה וטראומות נפשיות קשות, איתן היא מתמודדת עד היום. בגיל 6 הועברה למשפחת אומנה בקיבוץ, אשר היוותה עבורה מקור לביטחון וליציבות. להתרשמות שירות המבחן, נסיבות חייה פגעו במהלך התפתחותה וביכולתה לתת אמון, ולבסס מערכות יחסים יציבות ובטוחות. אובחנה כבעלת קשיי קשב וריכוז, ומגלה קושי בהסתגלות למסגרות נורמטיביות. מונעת מתוך תמריץ רגעי,

ללא שיקול דעת ובחינת השלכות מעשיה. הנאשמת נטלה אחריות מלאה על ביצוע העבירות המיוחסות לה. הביעה בוושה וחרטה, בייחוד לנוכח העובדה שמדובר במשפחתה האומנת, וכיום מעוניינת לבצע ניסיון לשינוי ושיקום חייה. הנאשמת אף נוטלת חלק פעיל בהליך טיפולי, ובמסגרת התסקירים המשלימים ניכר כי חל שינוי משמעותי בהתנהגותה. להתרשמות שירות המבחן, מעצרה הממושך וההליכים המשפטיים המתנהלים נגדה, מהווים עבודה גבול ברור ומוחשי להתנהגות. עם זאת, היא עדיין זקוקה לליווי והכוונה מצד גורמי טיפול וסמכות. לפיכך, המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות ולא מאחורי סורג ובריה, וזאת כדי לאפשר את שיקומה של הנאשמת והשתלבותה בסביבה תקינה ונורמטיבית.

כמו כן, במסגרת בחינת סיכויי שיקומה של הנאשמת, יש לתת משקל משמעותי אף לעמדת המתלוננים אשר מחלו לנאשמת על מעשיה הקשים (ר' גם בש"פ 3821/11 **מימוני נ' מדינת ישראל** (20.6.11)). ניכר מעדותו של מר גיל אמיר, אב האומנה, ומן המכתבים אשר הוגשו מטעם המתלוננים, כי משפחה האמנה תוכל להמשיך ולהעניק לנאשמת מקור תמיכה ויציבות, באופן אשר יסייע לה להשתקם. אף העובדה שהנאשמת פנתה ישירות למתלוננים, התנצלה בפניהם וביקשה את מחילתם, תומכת בסיכויי שיקומה.

בעניין זה, מן ראוי להביא מן הדברים שכתבה המתלוננת בתיק, גב' הגברת דינה אמיר, אמו של אב-האומנה, לנאשמת:

"... הפריצה לביתנו כשלא היינו בבית היא מעשה אומלל ומצער. בוודאי אומלל בשבילך. יצאו לך מזה רק דברים קשים. מאז כבר שילמת מחיר על השגיאות שעשית בעבר. אני לא כועסת עליך, רק מצטערת על מה שעשית ועל שנגררת לחברה לא טובה. טוב שהיה לך האומץ להודות מיד, ושעכשיו, כשאת עומדת לפני גזר הדין, להביע חרטה לא רק בפני עצמך אלא גם בפנינו. אני מקווה שההכרה במעידה והעונש שנשאת עד כה ישכנעו את השופטים לא לשלוח אותך לכלא... אלא יכוון אותך לסביבה שתרחיק אותך מפשע ותפתח לפניך דרכים טובות".

לאור האמור לעיל, סבורני כי מדובר במקרה חריג שבו יש להעדיף את השיקול השיקומי על פני השיקול הגמולי וההרתעתי, ומן הראוי לסטות ממתחם העונש ההולם.

23. כאמור לעיל, הפסיקה הנוהגת בעבירות של התפרצות לבתים הינה של מאסרים מאחורי סורג ובריה. יחד עם זאת, במקרים דומים שבהם שיקול השיקום היה בעל משקל משמעותי הוטלו על נאשמים עונשים קלים יותר, כמפורט להלן:

א. ברע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (24.4.14), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. הנאשם ביצע את העבירות בהיותו בן 18. בית משפט השלום ביטל את הרשעתו בדיון וגזר עליו של"צ בהיקף של 360 שעות וצו מבחן למשך שנה. בית משפט המחוזי הורה על הרשעתו בדיון, ואת יתר רכיבי העונש הותיר על כנם.

ב. בע"פ (מח' חי') 48422-0213 **ניסנוב נ' מדינת ישראל** (11.7.13), התקבל ערעורו של נאשם, יליד 1988, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת התפרצות לבניין מגורים וגניבה. בית משפט השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט המחוזי הקל בעונשו בהתחשב בהיות הנאשם בגיר-צעיר ושיקומו. נידון ל-6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ג. בע"פ (מח' י-ם) 4668/09 **מדינת ישראל נ' מרקוביץ** (31.10.11), נדחה ערעורה של המדינה נגד אי הרשעת הנאשם וקולת העונש. הנאשם ביצע מספר עבירות התפרצות, גניבה,

פריצה למקום מגורים, הסגת גבול ואחזקת נשק שלא כדין. בית המשפט נתן משקל רב לפרק הזמן שעבר מביצוע העבירות (4 שנים) ולשיקומו של הנאשם. נידון לשירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות וצו מבחן.

ד. בת"פ (כ"ס) 4694-12-12 **מדינת ישראל נ' שרייר** (1.9.13), הורשעו שני נאשמים בהתאם להודאתם, בביצוע שלוש עבירות של הסגת גבול בצוותא, התפרצות בצוותא למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה וגניבה בצוותא. הנאשמים היו בגירים-צעירים במועד ביצוע העבירות, ונידונו ל-6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ה. בת"פ (ק"ג) 411/09 **מדינת ישראל נ' ביטון** (1.9.13), הורשעה נאשמת לפי הודאתה בביצוע של עבירות התפרצויות לדירת מגורים בכוונה לבצע עבירה, החזקה ושימוש בסמים מסוכנים, גניבה, שימוש בכרטיסי חיוב בכוונה להונות ועוד. בית המשפט התחשב בנסיבות חייה הקשות של הנאשמת ושיקומה, והיא נידונה ל-6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נלווים.

ו. בת"פ (חי') 50704-01-11 **מדינת ישראל נ' קפטה** (21.3.13), הורשע נאשם לפי הודאתו בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע פשע, גניבה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפה ועוד. בעת ביצוע העבירות הנאשם היה כבן 31, נשוי, אב לשני ילדים ולחובתו הרשעה אחת בגין עבירת אלימות. נידון ל-6 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נלווים.

ז. בת"פ (ראשל"צ) 41351-08-11 **מדינת ישראל נ' ליחוביצקי** (23.3.14), הורשע נאשם בהתאם להודאתו בביצוע עבירות של התפרצות לבית מגורים בצוותא חדא כדי לגנוב, גניבה בצוותא חדא, גניבה, היזק לרכוש במזיד, התפרצות לבית מגורים ועוד. לנאשם עבר פלילי. בית המשפט התחשב בהיות הנאשם צעיר כבן 26 ואב לפעוטה, אשר עבר הליך שיקומי מוצלח. נידון למאסר מותנה (המאסרים המותנים בעניינו הוארכו, האחר ל-15 חודשים והשני ל-8 חודשים), של"צ בהיקף של 400 שעות ופיצוי.

ח. בת"פ (י-ם) 1908/07 **מדינת ישראל נ' שמעון** (25.5.09), הורשע נאשם על פי הודאתו, בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים, כניסה והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים או תפילה, אחזקת סמים לשימוש עצמי ועוד. לנאשם עבר פלילי עשיר. בית המשפט התחשב בשיקום הנאשם והאריך את המאסרים המותנים שנגזרו עליו בגין הרשעות קודמות (האחד למשך 9 חודשים והשני למשך 7 חודשים), וכן צו מבחן למשך שנתיים.

ט. בת"פ (ת"א) 2318-10-10 **מדינת ישראל נ' טורישניאק-נימן** (27.11.12), הורשעה נאשמת על פי הודאתה בביצוע עבירות של התפרצות למגורים, ניסיון כניסה למגורים וקבלת נכסים שהושגו בפשע. בית המשפט ראה חשיבות בשיקום הנאשמת, והיא נידונה ל-6 חודשי מאסר על תנאי, לצד עונשים נלווים.

י. בת"פ (אי') 1108/09 **מדינת ישראל נ' וורנין** (30.4.14), הורשע נאשם, יליד 1987, בהתאם להודאתו בארבעה כתבי אישום, בביצוע שתי עבירות של התפרצות למקום מגורים, עבירות של תקיפה, איומים, גניבה, החזקת סכין ועוד. לנאשם עבר פלילי. בית המשפט נתן משקל רב להליך השיקומי המוצלח של הנאשם, והוא נידון לשל"צ בהיקף של 320 שעות, לצד עונשים נלווים.

יא. בת"פ (י-ם) 2880/06 **מדינת ישראל נ' אלבוים** (23.7.08), הודה נאשם בביצוע שלוש עבירות התפרצות למקום תפילה בכוונה לבצע גניבה. הנאשם, יליד 1986, ללא עבר פלילי אשר גדל בנסיבות חיים קשות. בית המשפט התחשב בנסיבותיו של הנאשם ובהליך שיקומו, וסיים את ההליך

באי הרשעה. כמו כן, הוא נידון לצו של"צ בהיקף של 150 שעות וצו מבחן.

גזירת העונש המתאים לנאשמת

24. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, יש להתחשב אף **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

- א. **הפגיעה של העונש בנאשמת, לרבות בשל גילה**; מובן הדבר כי הטלת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, תפגע בנאשמת אשר הינה צעירה, ילידת 1990, ונטולת עבר פלילי. קיים חשש ממשי שהטלת מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח תגרום לנאשמת לשוב ולחבור לחברה שולית ולגדיעת ההליך השיקומי. לנוכח המלצת שירות המבחן, ניכר כי דווקא עבודות שירות יעניקו לנאשמת גבולות ברורים ויסייעו לה בהשבתה למוטב.
- ב. **הנזקים שנגרמו לנאשמת מביצוע העבירה ומהרשעתה**; הנאשמת שהתה כחודשיים וחצי במעצר (מיום 7.11.12 עד ליום 21.1.13), ומאז שוהה במעצר בית. כמו כן, השהייה במעצר וההליכים המשפטיים בעניינה היוו עבודה גורם מרתיע וגבול ברור.
- ג. **נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה, וחזרתה למוטב או מאמציה לחזור למוטב**; הנאשמת הביעה חרטה כנה ואמיתית על מעשיה, נטלה אחריות לביצוע העבירות והודתה בהזדמנות הראשונה, שלחה מכתבי התנצלות למתלוננים, שיתפה פעולה בהליך הטיפולי ומעוניינת בשיקום חייה.
- ד. **נסיבות חיים קשות של הנאשמת שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה**; לנאשמת נסיבות חיים קשות ומורכבות מאד אשר השפיעו על ביצוע העבירות. מילדות חשה תחושת נטישה והזנחה, התייתמה מאם בגיל 4 ונשלחה למשפחת אומנה בגיל 6. כפי שעולה מן התסקירים בעניינה, כל חייה היתה מונעת מתוך רצון לחוש שייכות חברתית וסביבתית. חוותה קשיי התאקלמות, ולא הסתגלה למסגרות הנורמטיביות השונות. עם יציאתה מבית האומנה התחברה לחברה שולית, ופעלה מתוך לחצים חברתיים ורצון לחוש בשייכות. בנוסף לכך, התקשתה להבין את השלכות מעשיה, התנהגותה ילדותית וחסרת בשלות. יחד עם זאת, החל משילובה בהליך טיפולי ניכר שינוי בהתנהגותה ובחשיבתה. הנאשמת הביעה חרטה כנה על מעשיה, שלחה מכתבי התנצלות ומעוניינת בפתיחת דף חדש בחייה. יתרה מכך, המתלוננים בהם פגעה אף הם מעוניינים בשיקומה ובמתן הזדמנות הוגנת אשר תאפשר לה לנהל אורח חיים נורמטיבי.
- ה. **עברה הפלילי של הנאשמת או העדרו**; הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

25. עוד יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לכך שהנאשמת ביצעה שורה של עבירות בתיק העיקרי ובתיק המצורף. כן יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת הרבים** בגדרו של המתחם, בשים לב לחומרת העבירות ולקלות שבהן הן מבוצעות.

26. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לסטות ממתחם העונש ההולם, ולגזור על הנאשמת עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לתקופה המרבית, ללא ניכוי ימי מעצרה, לצד צו מבחן ופיצוי כספי למתלוננים.

סוף דבר

אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. **6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות.** עבודות השירות תבוצענה בהתאם להמלצת הממונה במפעל מוגן באשקלון. תחילת עבודות השירות ביום 26.10.14.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור הנאשמת במשך 3 שנים מהיום כל עבירה מן העבירות שבהן הורשעה.
- ג. צו מבחן לשנה.
- ד. פיצוי כספי למתלוננים בתיק המצורף, עדי תביעה 1-2, בסך של 2,000 ₪ בסך הכל. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.15, ויועבר למתלוננים בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה.
- ה. פיצוי כספי למתלוננת בתיק העיקרי באישום השלישי, עדת תביעה 5, בסך של 5,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.3.15, ויועבר למתלוננת בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה.
- ו. פיצוי כספי למתלוננים בתיק העיקרי באישום השני, עד תביעה 2 וגברת דינה אמיר, בסך של 2,500 ₪ בסך הכל. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.6.15, ויועבר למתלוננים בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה.

מזכירות בית המשפט תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב אלול תשע"ד, 07 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.